

Palicz Éva: Teaching Advanced Students - Haladó nyelvtanulók tanítás

Canterbury, Kent, 2018. július 08-21

Két hetet töltöttem Canterburyben, a Pilgrims Tanárképző Központ kurzusán, Erasmus+ ösztöndíjasként. Két héten keresztül, napi 6 órában foglalkoztam a csoportomban lévő, Európa legkülönbözőbb részeiből Canterburybe „zarándokló” 17 másik angoltanárral és trénerünkkel, Hania Kryszewskával azzal, hogy miként motiválhatjuk minél hatékonyabban haladó diákjainkat, hogy ne elégedjenek meg már megszerzett tudásukkal, és képesek legyenek további fejlődésre a nyelvtanulás terén. Két héten keresztül újra diákká váltam magam is csoporttársaimmal, és mint a legtöbb metodikai továbbképzésen, kipróbáltuk a legkülönbözőbb beszéd/írás/olvasási készségre, hallás utáni szövegértésre, szókincsfejlesztésre, nyelvtani ismeretek bővítésére irányuló feladatokat. Megtapasztaltuk a pármunka és csoportmunka szépségeit és nehézségeit, és megfigyelhettük, trénerünk hogyan ad instrukciókat, szervezi az órát, irányít, tart kordában bennünket, kezeli a felmerülő problémákat és esetleges félreértéseket, figyelmetlenségeket. Emellett tanultunk a nyelvtanítás aktuális kérdéseiről és irányzatairól, az interneten található források, eredeti szövegek, festmények és fotók angolírai felhasználásáról, a mai brit kultúráról és még hosszan sorolhatnám a tematika elemeit. Hogy jó volt-e? Fantasztikus volt.

Persze nem csak ez történt a két hét alatt. Jelentkezhattünk fakultatív délutáni és esti programokra is, így a fő témánktól eltérő és más tréner által tartott foglalkozásokon is részt vehettünk. Volt kreatív írás és joga, Harold Pinter egyfelvonásos felolvasása, ABC-n alapuló nyelvi játékok, online filmek nyelvórai alkalmazása, a kiégés elkerülésének módjai, és még számos egyéb, de itt csak azokat említem, amelyeken magam is részt vettem. Hogy jó volt-e? Fantasztikus volt.

Persze nem csak ez történt a két hét alatt. Annyi új emberrel, annyi intelligens, a tanítás mellett elkötelezett, szórakoztató, jófej tanárral találkoztam, dolgoztam együtt, ebédeltem, sétáltam Canterburyben, néztem sirályokat a tengerparton, fedeztem fel a környékbéli helyeket, laktam együtt a kampuszon, söröztem különböző pubokban (természetesen kizárólag az angol kultúrával való ismerkedés jegyében), beszéltem a német, spanyol, olasz, szlovák, szlovén, holland, lengyel, svéd, török, angol és magyar iskolarendszerről, politikáról, életről a két hét alatt, mint előtte hosszú évek alatt mindent együttvéve sem. Hogy jó volt-e? Fantasztikus volt.

Persze nem csak ez történt a két hét alatt. Bejárhattam Canterburyt gyalog és csónakon, egyedül, idegenvezetővel és kollégákkal, láttam Dóvert és a fehér sziklát ragyogó napsütésben, azúrkék égbolt alatt (nem ironizálok, tényleg), számtalan fotót készíthettem Sandwich kisvárosa jellegzetes középkori faszerkezetes házairól, nézhettem focivébé elődöntőt a lelkes, majd szomorú, majd a vesztes csapatuk teljesítményét mégis elismerő angol szurkolókkal („Let’s give a clap to the boys!”) Whitstable egyik zsúfolt kocsmájában, kóstolhattam igazi cream tea-t (igaz, kávéval kértem, de az érzés megvolt), tipikus „pub food”-ot és persze fish and chips-et, nem beszélve a sörökről (természetesen kizárólag az angol kultúrával való ismerkedés jegyében), sirályok rikoltozására ébredhettem, nyuszik kergetőzésében gyönyörködhettem a kampusz erdősebb részein este a szállásomra sétálva (miközben Fügére, a saját törpenyulamra gondoltam, hogy vajon mit szólna ehhez a szabadsághoz), Londonban megnézhettem a preraffaeliták festményeit a Tate Britain-ben, már útban hazafelé. Hogy jó volt-e? Fantasztikus volt.

Persze nem csak ez történt a két hét alatt. Két héten keresztül jószerivel csak angolul kommunikáltam. Hogy jó volt-e? Fantasztikus volt.

Két hetet töltöttem Canterburyben, a Kenti Egyetemen, Erasmus+ ösztöndíjasként. Hogy jó volt-e? Felejthetetlen volt.

